

Even voorstellen...Ronald van Rooden

Jaren '60 en '70

De foto hieronder is voor mij karakteristiek voor de jaren zestig en zeventig, waarin ik in Leiden in een gezin als jongste van zes kinderen opgroeide. Op de foto is aan de overkant van het water de Oude Herengracht te zien, waar mijn vader van 1954 tot 1975 een automatiek ronde (voor de lezer met goede ogen: de automatiek staat op de foto). De zaak van mijn vader heeft een hele belangrijke betekenis voor mij gehad, en voor wie ik geworden ben. En dat geldt zeker voor het zijn van jongste broertje van 2 zussen en 3 broers.

Jaren 80

Mijn eerste ervaring in de zorg: in 1980 ging ik als invalkracht aan de slag in de centrale keuken van Van Wijckerslooth Rustenborch in Oegstgeest, een verpleeg- en verzorgingshuis (foto onder). Een ontzettend leuke en ongedwongen tijd, zeven jaar lang gedaan (naast school, militaire dienst en studie). Hele mooie en goede herinneringen aan!

1986: 'Kronenburg Park' ('ik weet niet wat jou zover heeft gebracht')

Na 22 jaren in het Leidse leven besloot ik om in Nijmegen te gaan studeren. Niet omdat ik daar op dat moment zo'n voorliefde voor had (dat kwam later pas), maar vooral omdat ik – nog steeds wat puberaal, ondanks de leeftijd – ver weg van Leiden wilde gaan wonen. De behoefte aan verandering in combinatie met de behoefte anders te zijn dan de rest (zijnde mijn broers en zussen) speelden bij deze keuze een belangrijke rol. Niet alleen heb ik vijf jaar lang genoten van Nijmegen (heel gezellige stad in een prachtige

omgeving), maar ik leerde er ook al heel snel mijn vrouw Renée kennen, waar ik dit najaar precies dertig jaar zeer gelukkig mee samen ben.

Jaren 90 e.v.:

Begin jaren '90 studeerde ik af aan de Nijmeegse universiteit (bestuurskunde) en ging ik echt aan de slag. Het ongedwongen werken in Oegstgeest lag ver achter me, nu ging het om het 'echie'. De eerste 15 jaar heb ik gewerkt voor allerlei brancheorganisaties en beroepsorganisaties, van kappers tot uitzendbureaus, van interim managers tot cementbetonwegenbouwers. Heel veel sectoren meegemaakt, heel veel geleerd, over belangen en belangentegenstellingen, over politiek en macht! De afgelopen 10 jaar ben ik van Kennisnet (ook in Zoetermeer) via de kinderopvang in de Alblasserwaard naar welzijn en kinderopvang in Amsterdam gegaan.

Kennisnet

2016: op eigen benen!

En nu dan eindelijk: zakelijk op eigen benen! Altijd over gedroomd, nooit het lef gehad (bang als ik was dat ik alleen nog maar in omzet en werk zou denken). Dat laatste valt gelukkig reuze mee, daarvoor zijn mijn vrouw en kinderen veel te belangrijk! En voor een deel is de cirkel rond: opgegroeid met een vader die een eigen zaak had (zo noemde we dat thuis, 'de zaak', al suggereert dat voor de argeloze buitenstaander iets groters dan een eenmanszaak aan een Leidse gracht). Natuurlijk is het heerlijk dat ik op mijn eerste dag van het zelfstandig ondernemerschap mijn eerste opdracht kreeg bij RegioPlus. Een opdracht waar ik heel blij mee ben, ook al omdat RegioPlus een hele leuke organisatie is met heel veel potentie. En waarbij ik dankbaar ben dat ik een bijdrage kan en mag leveren aan de verdere ontwikkeling van het samenwerkingsverband!

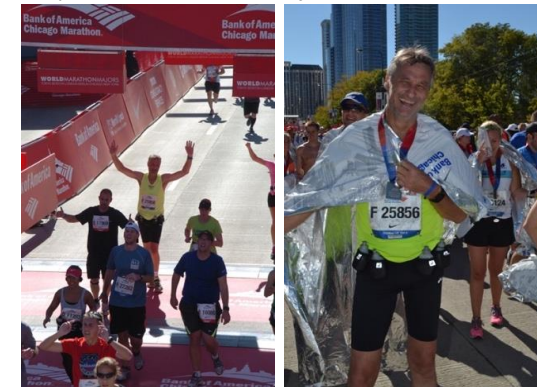

Jaren '00: het gezin

Begin jaren '00 werden onze jongens geboren: Sjoerd (2000), Bart (2002) en Joost (2004). Zij zijn voor mij het meest waardevolle ter wereld. En het maakte in mij los wat ik daarvoor niet direct had verwacht, namelijk dat ik een echte gezinsman ben. Renée en de jongens zijn het allerbelangrijkste voor mij, en ik ben dolgelukkig met hen!

En wat doe ik nog meer: sinds 2011 motorrijden (nee, geen midlifecrisis, maar een jongensdroom) en hardlopen, of beter gezegd: duurlopen. Toen mijn leeftijd vorderde en mijn gewicht ook, ben ik gaan hardlopen. Eerst korte stukjes in de bossen bij Leusden, maar sinds een jaar of vier de langere afstanden. Ook hier weer geldingsdrang ten opzichte van mijn broers: 2 van hen hadden al een paar keer de New York Marathon gelopen, en dat moest ik natuurlijk ook kunnen (vond ik zelf). In 2013 heb ik mijn eerste marathon gelopen in Chicago en half oktober loop ik in Amsterdam mijn 10^e halve.

Tot slot mijn grootste uitdaging: niet te snel te willen! Met hardlopen lukt mij dat prima (zo snel ben ik niet), nu in mijn werk nog:-)

Aan wie geef ik het stokje door?

Tanja Ineke: een bijzondere vrouw met een veelzijdige ervaring en achtergrond!